

VÄND OM TILL GUD

Påve Shenouda III

VÄND OM TILL GUD

av

H. H. Påve Shenouda III

St. Markus stift

Titel: **Vänd om till Gud**
Författare: Påve Shenouda III

Översättning: Glynis Younan (arabiska-engelska)
Tony Larsson (engelska-svenska)

Illustrationer: Syster Sawsan
Omslag: Tony Larsson & Jakob Yalgin

Originalutgåva: 1989 i Kairo, Egypten
Svensk utgåva: 2006, Gabriel Yalgin, Göteborg

Innehåll

Om författaren	6
Inledning	10
Kapitel 1: Synd är att vara skild från Gud	11
Synd är det tillstånd då man är skild från Gud och hans helgon	12
Synd är att vara skild från de heligas gemenskap	24
De allvarliga konsekvenserna av att vara skild från Gud och möjligheten att vända om till honom.....	30
Kapitel 2: Att vända om till Gud	33
Historien om hur människan blev skild från Gud	34
Vad innebär det att vända om till Gud?	40
Gud vill att vi vänder om	49
Bön är vägen tillbaka	60
Motgång som en orsak att vända om till Gud	68
Kapitel 3: Försoning med Gud	77
Synd är att opponera sig mot Gud	78
Synd är otrohet mot Gud	83
Gud är försonad med oss	86
Hur försoning går till	92

Om författaren

Hans Helighet påve Shenouda III föddes den 3 augusti 1923 som Nazeer Gayed. Han kom från en djupt religiös familj i provinsen Assyut i övre Egypten. Redan som ung var Nazeer Gayed en aktiv deltagare i kyrkans gudstjänster. Vid 16 års ålder började han tjänstgöra i söndagsskolan vid S:t Antonios kyrka i Shoubra i Kairo, där han också studerade. Nazeer Gayed tog sin kandidatexamen vid Kairos universitet 1947 inom engelska och historia. Han avlade även en kandidatexamen inom koptisk teologi och fick därefter en tjänst vid det teologiska seminariet som lärare i Gamla och Nya testamentet på grundval av hans förträffliga studieresultat. 1953 blev han utsedd till föreläsare vid klosterhögskolan i Helwan.

Den 18 juli 1954 vigde Nazeer Gayed sitt liv åt bön, meditation och askes och blev en del av klostret El-Souryan som ligger i det koptiska hemlandet Egyptens västra öken. Hans namn blev nu fader Antonios El-Souryan och hans munkliv gick i S:t Antonios den Stores spår, han som lämnade världen och drog sig allt längre in i den torra och ofruktbara västra öknen i Egypten, och som under sin livstid odlade sin självdisciplin och sitt andliga liv i en grotta som idag bland religionsforskare över hela världen anses vara det kristna munklivets begynnelse.

Mellan 1954 och 1962 levde fader Antonios El-Souryan det eremitliv han eftersträvade i kontemplation, fasta och bön. Därefter kom han dock att prästvigas. Han fick ta farväl av sitt älskade eremitliv och lydigt ta emot en vigning till biskop med ansvar för kristen undervisning i Egyptens alla församlingar och bli

föreståndare för det teologiska seminariet. Nu fick fader Antonios namnet Abba Shenouda. Under hans ledning tredubblades antalet studenter vid seminariet. Den 14 november 1971 fick hans nåd biskop Shenouda återigen lyda Guds kallelse, och han upphöjdes till att bli vår älskade påve – den 117:e påven av Alexandria och patriark av S:t Markus stift.

Hans Helighet påve Shenouda III blev den förste påven av Alexandria som besökte Konstantinopel efter den stora schismen 451 e. Kr., och dessutom den förste koptiske påve som besökt Vatikanen sedan samma tid. I maj 1973 skrev hans Helighet tillsammans med påve Paulus VI under en deklaration om ömsesidig strävan efter kyrkogemenskap. Hans Helighet har dessutom tagit aktiv del i förhandlingarna om enhet mellan kalcedonska och icke-kalcedonska ortodoxa kyrkor.

Som påve har hans Helighet företagit många resor för att ge undervisning och välsignelse åt koptiska kyrkor i Europa, Nord- och Sydamerika och Australien. I hemlandet har hans Helighet varit en centralfigur vid grundandet av söndagsskolerörelsen och han undervisar varje vecka vid S:t Markuskatedralen i Kairo. Dessutom har hans Helighets många böcker översatts till ett flertal språk, däribland ett femtiotal till engelska. Detta är nu den andra boken av hans Helighet påve Shenouda III:s böcker som publiceras på svenska, efter *Den helige Ande och hans verk i oss* som vunnit stor uppskattning bland unga och gamla läsare. Må även denna bok öppna mångas ögon för vår Guds ofattbara kärlek.

Juli 2006, Göteborg

Jakob Yalgin och Tony Larsson

Hans Helighet påve Shenouda III

Den 117:e påven över Alexandria och patriark över S:t Markus stift

VÄND OM TILL GUD

*I Faderns, Sonens
och den helige Andes namn,
en Gud. Amen.*

Om synd är ett tillstånd som skiljer oss från Gud, **då är ånger vägen tillbaka till Gud.**

Om synd är fientlighet mot Gud eller trolöshet mot honom, **då är ånger vägen till försoning med Gud.**

Denna bok behandlar dessa två ämnen.

INLEDNING

Den första delen av den här boken behandlar två teman, nämligen:

1. **Synd är att vara skild från Gud**

Jag höll två föreläsningar över detta tema i Kairos katedral oktober 1976 och juli 1979.

2. **Att vända om till Gud**

Tre föreläsningar som jag höll över detta tema i katedralen hade titlarna *Vänd om till mig och jag skall vända om till er* (augusti 1977), *Omvändelsen till Gud* (juni 1980) och *Att vända om till Gud* (juli 1981).

Den andra delen handlar om *Försoning med Gud*.

Den är baserad på föredrag som jag höll i mars 1975 och november 1976 i katedralen, tillsammans med två andra föredrag som hade titeln *Hur kan jag försonas med Gud* och hölls i november och december 1970. Jämte dessa finns ytterligare ett föredrag med titeln *Synd är illojalitet*, som hölls under den heliga Påskveckan 1973.

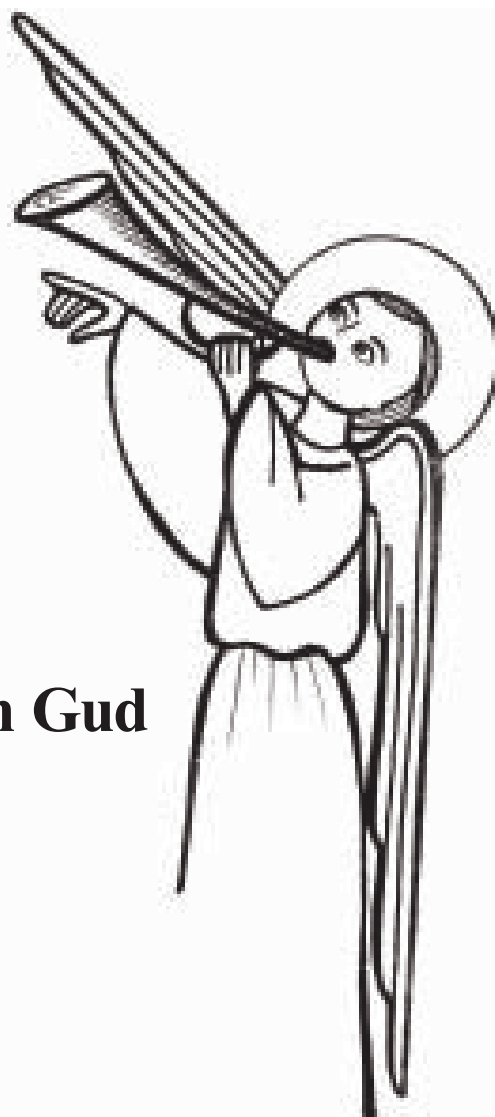
Den här boken är frukten av dessa tio föredrag.

Shenouda III

Kapitel 1

Synd är att vara skild från Gud

Synd är det tillstånd då man är skild från Gud och hans helgon

Vad är andligt liv? Är det inte att vara nära Gud, som psalmisten säger i Psaltaren: *"Att vara i Guds närhet är lycka för mig"* (Ps 73:28)?

Det är det sannerligen! Men faktum är att det är något mycket mer än bara denna närhet. Det innebär att bli kvar i Herren, såsom han uppmanade oss: *"Förbli i mig, så förblir jag i er"* (Joh 15:4).

En människa vars liv är fast grundat i Herren upplever hans gemenskap och hans kärlek. Hon har Gud i sitt hjärta, medan hon själv finns i Guds hjärta.

Är en syndare någon som blir kvar i Gud, som håller fast vid hans kärlek? Nej, inte alls! **Syndaren följer en annan väg, inte Guds väg.**

Syndaren har skilt sig från Gud genom sitt beteende, sitt sätt och sin vilja. Hans vilja har blivit till något annat än

Guds vilja. Han börjar vilja något som Gud inte vill. Han blir en människa som utan fruktan utmanar Gud och bryter hans bud. Och när han bryter Guds bud innebär det att han även skilt sig från Guds kärlek, eftersom Herren säger: *”Om ni håller mina bud, förblir ni i min kärlek”* (Joh 15:10) och *”Om någon älskar mig, håller han fast vid mitt ord”* (Joh 14:23).

Synd är alltså det tillstånd då man är skild från Guds kärlek och hans bud. Det kännetecknar en människa som har avsagt sig Gud och hans rike för att kunna vara självständig, och som valt att följa sina egna begär utan att ha Gud för ögonen.

En sådan människa har blivit skild från Gud, och håller fast vid tron att hon har en självständig personlighet som kan stå stadigt av sig själv och bestämma sig för det den vill, helt skild från Guds ledning och riktlinjer. Detta är exakt det som hände då israeliterna krävde att en kung skulle regera över dem istället för Gud, och Gud sade till profeten Samuel: *”det är inte dig de har förkastat, utan det är mig de har förkastat, så att jag inte skall vara kung över dem”* (1 Sam 8:7). De förkastade det överlåtna livet som Guds barn lever i lydnad och underkastelse för hans vilja. Saul, kungen de satte över sig själva, följde också sina egna begär och hävdade sin självständighet gentemot Gud. Han ville inte att Gud skulle befalla honom om något eller styra hans angelägenheter, utan började administrera allt efter sin egen vilja utan att fråga vad Guds vilja var!

Syndare skiljer sig själva från Guds vilja, och tar avstånd från hans ledning och riktlinjer. Gud har uttryckt detta avståndstagande med orden: ”De har förkastat mig” och ”övergivit mig”. Han sade: ”*De har övergivit mig, källan med det levande vattnet, och gjort sig usla brunnar som inte håller vatten*” (Jer 2:13).

Synd är alltså helt enkelt det tillstånd då man är skild från Gud, då man har övergivit honom och förkastat honom. Syndaren känner ingen kärlek gentemot Gud, inte heller någon särskild närhet med honom. **Han har skilt sig från Gud, inte bara i sitt beteende och sätt, utan också i sitt hjärta, i sin kärlek och i sina känslor.**

Hans hjärta har börjat älska andra ting som har ersatt Gud för honom. Han bryr sig inte längre om Gud, eftersom han har börjat bry sig om annat än Gud. Det är detta som nu sysselsätter hans tankar, tar upp hans tid och drar till sig hans hjärta!

I ett tillstånd av synd är hjärtat skilt från Gud i proportion till hur mycket det älskar denna världen. Om dess kärlek till världen är fullständig blir separationen från Gud också fullständig, eftersom ”*vänskap med världen är fiendskap mot Gud*” (Jak 4:4), och ”*om någon älskar världen, finns inte Faderns kärlek i honom*” (1 Joh 2:15).

Ingen kan förena de två motsatserna, kärlek till Gud och kärlek till synd. Han måste välja: antingen det ena eller det andra.

Om du lever ditt liv med Gud blir du automatiskt skild från synden, och om du lever i synd blir du följaktligen skild från Gud. Detta betyder att du blir skild från Gud, från hans rike, hans vilja, hans bud, hans kärlek, hans verk, och från gemenskap med honom. Som aposteln uttrycker det: *”Gud är ljus och att inget mörker finns i honom. Om vi säger att vi har gemenskap med honom och vandrar i mörkret, så ljuger vi och handlar inte efter sanningen”* (1 Joh 1:5-6).

Gud är ljus, synd är mörker. *”Vad har ljus gemensamt med mörker?”* (2 Kor 6:14) Den som lever i mörker är uppenbarligen skild från ljuset, det vill säga från Gud. Det sades om de som skilde sig från Herren Jesus och förkastade honom att de *”älskade mörkret och inte ljuset, eftersom deras gärningar var onda”* (Joh 3:19).

När du lever i synd förkastar du alltså gemenskapen med Gud. Men vad är detta för gemenskap?

Det andliga livet är gemenskap med den helige Ande, som vi hör vid välsignelsen i slutet av varje gudstjänst (2 Kor 13:14), och genom denna gemenskap får vi *”del av gudomlig natur”* (2 Petr 1:4). Detta betyder dock inte att vi får del av Guds egentliga substans eller gudomlighet. Nej, det är inte detta som avses, utan snarare att vi blir delaktiga i hans verk. Guds Ande samverkar med oss i våra liv, han verkar **i** oss, verkar **med** oss, och verkar **genom** oss. Om du lever i synd, hur kan då Guds Ande vara i gemenskap med dig?

Har du brutit denna gemenskap och skilt dig ifrån Andens verk genom att säga till Herren: *"Du har din väg, och jag har min väg"*?

Genom att bryta med Guds Ande på detta vis går du emot den varning aposteln gav: *"Släck inte Anden"* (1 Tess 5:19). *"Bedröva inte Guds helige Ande, som ni har fått som ett sigill för förlossningens dag"* (Ef 4:30).

Syndaren inte bara skiljer sig från gemenskapen med Anden, vad som är mer allvarligt är att han **står emot** Anden, som S:t Stefanos sade när han tillrättavisade folket. (Apg 7:51).

Synd är att vara skild från den helige Ande, och även från Sonen, ty Sonen är *"Guds vishet"* (1 Kor 1:21). Därför kan man räkna med att den som är dåraktig måste vara skild från Sonen, annars skulle hans beteende ha varit mer förståndigt. Bibeln ger oss ett exempel på detta i liknelsen om de tio jungfrurna (Matt 25:2). Den sorts beteende som kommer från syndare är ett oförståndigt beteende, eftersom det inte har kontakt med Guds gudomliga vishet. Det är *"ert folks dårskap"* som vi nämner för Herren under mässan. Så uttrycktes det också i Predikaren: *"dåren vandrar i mörker"* (Pred 2:14).

Synd är alltså att vara skild från Gud, vishetens absoluta essens.

Herren Jesus Kristus sade till oss *"ni är i mig och jag i er"* (Joh 14:20). Hur kan han vara i oss medan vi begår

synd?! Hur kan vi vara i honom samtidigt som vi är i synd?! Det är uppenbart att om det finns synd i oss, då är vi i den stunden skilda från Kristus.

Och medan vi lever i synd, hur kan vi då vara ett tempel för den helige Ande?! Hur kan Guds Ande bo i oss (1 Kor 3:16) medan vi begår synd? Guds tempel är heligt (1 Kor 3:17).

Således finns det ingen tvekan att synd är det tillstånd då vi är skilda från Gud och från gemenskap med honom.

Det är att vara skild från den helighet som krävs för att få se Herren, ty bara de renhjärtade skall se Gud (Matt 5:8). Den som förlorar sitt hjärtas renhet på grund av synd kommer inte att få se Gud. Faktum är att han blir utestängd från honom.

Således har synden genom historien varit en barriär mellan Gud och människan.

Denna mellanliggande barriär kom i Gamla Testamentet att representeras i Tabernaklet.

Barriären eller förhänget, som skilde folket från det allra heligaste så de inte kunde gå in i helgedomen (2 Mos 26:33), symboliserar att de var skilda från Gud genom synden. Det var denna barriär som Kristus rev ner genom korsfästelsen, och som vi med våra dagliga synder försöker bygga upp igen!

Bibeln berättar om de oförståndiga jungfrurna att *”dörren var stängd”* och de oförståndiga jungfrurna fick stå utanför.

Mellan dem och Herren var denna barriär, den stängda dörren. Trots att de bad *"Herre, Herre, öppna för oss!"* öppnade han ändå inte dörren för dem. Faktum är att han sade till dem: *"jag känner er inte"* (Matt 25:11).

De hade skilt sig fullständigt från honom och från hans rike och hans tron, och även från de andra mer förståndiga jungfrurna.

Vi läser om samma sorts separation i berättelsen om den rike mannen och Lasarus.

Medan Lasarus var hos sin fader Abraham, såg den rike mannen dem *"på avstånd"*. Vår förfader Abraham sade till honom: *"det är en stor gapande klyfta mellan oss och er"* (Luk 16:26).

I det kommande livet skall de rättfärdiga hamna i det himmelska Jerusalem, platsen där Gud bor tillsammans med sitt folk. Ingen oren kan komma in här, inte heller någon som är besudlad, utan bara de vars namn är skrivet i livets bok (Upp 21:27). Det är här de rättfärdiga skall skiljas från syndarna för evigt.

Gud kommer att skilja de rättfärdiga från syndarna, vetet från agnarna och fåren från getterna, och de onda kommer att kastas ut i det yttre mörkret.

Mörkret betyder här att vara skild från ljuset, som är Gud, och från ljusets stad, det himmelska Jerusalem. Och ordet *"yttre"*, som används om mörkret, antyder att syndarna kommer att vara utanför de rättfärdigas och de

triumferande martyrernas grupp, och långt bort från helgonen som i sina liv här på jorden avskilde sig och avlägsnade sig från synden.

Således blir syndaren i livet efter detta skild från alla dem som han haft kära i denna värld.

Här på jorden är alla tillsammans, både helgon och syndare. Men i himmelriket skall de skiljas åt. Om någon här på jorden älskar en rättfärdig människa kommer han inte att kunna se honom i himmelriket, såvida han inte omvänder sig här på jorden och blir rättfärdig som sin älskade vän. Genom att göra detta blir han berättigad till en plats i himmelriket vid sidan av den rättfärdige.

Men om han förblir en syndare kommer hans förbindelse med den han älskar att brytas för evigt, oavsett om den älskade var hans son, bror, far eller vän. Han måste bli som sin rättfärdige vän för att få njuta hans sällskap i det eviga livet.

Om två som älskar varandra är syndare tillsammans, vad kommer då att hända med dem? Jag kan tala om att det lidande som var och en av dem kommer att utstå i livet efter detta inte kommer att ge honom någon möjlighet att tänka på sin vän, och även om han kunde det, skulle den andres lidande bli ytterligare en plåga för honom. De skulle inte få någon tröst av varandras vänskap.

Den enda lösningen som kan förena de kära så att de kan njuta varandras gemenskap är därför att de lever i rättfärdighet

här på jorden, så att de får rätt att vara tillsammans i himmelriket.

Vi kan alltså se att synd skiljer människan från Gud, från helgonen, från hans kära, och **även från änglarna.**

Bibeln säger: "*HERRENS ängel slår sitt läger omkring dem som fruktar honom, och han befriar dem*" (Ps. 34:8). Om du befinner dig bland dem som fruktar Herren får du njuta gemenskapen med änglarna i den här världen, och även i himmelriket. Men vad syndarna beträffar skiljer de sig själva genom sina ogärningar från änglaskaran, ty änglarna tål inte att ens se syndarnas fruktansvärda handlingar. Medan de syndar är de samtidigt omgivna av demoner, som eggat på dem ännu mer i allt orätt de gör.

Synd är inte enbart att vara skild från Gud, utan också från hans änglar, hans helgon, hans himmel och hans rike, både här i världen och i livet efter detta.

I liknelsen om den förlorade sonen är det uppenbart att den unge sonen var skild från sin far. Han tog avstånd från sin far. Det var detta han hade sökt och faktiskt åstadkommit genom att resa iväg till ett främmande land (Luk 15:13). Samtidigt som han var skild från sin far var han även skild från sitt hem, som symboliserar Kyrkan, Guds hus, och han var även skild från familjemedlemmarna som symboliserar de troendes församling.

Samma sak hände med det förlorade fåret: det var skilt från herden, från de anhöriga och resten av fåren... och även

liknelsen om det borttappade silvermyntet berättar om samma situation (Luk 15).

Synd är ett tillstånd då man är skild från Gud, vilket betyder att man är skild från själva källan till rättfärdighet och godhet. Det betyder att man är skild från den gudomliga plan som Gud gjort upp för din räddning, och skild från den gudomliga väg som Gud vill att du skall vandra. Allt detta kommer som följd av att man är skild från Sanningen och följer det som är falskt, ty Sanningen är Gud (Joh 14:6).

Separationen från Gud började redan från den allra första synden, Adams synd.

Adam skilde sig från Guds kärlek, och från den goda relation och kärleksfulla närhet som fanns mellan dem båda. Han började vara rädd för Gud och gömde sig för honom, och om han hörde hans röst flydde han för att inte behöva träffa honom, eftersom han inte klarade av att möta honom. Hur skulle han kunna möta honom?!

Det finns ytterligare en sida av Adams synd, nämligen att han blev skild från Livets Träd, från Edens lustgård och mötesplatsen med Gud (1 Mos 3:22-23). Och vad mer? Han blev skild från den gudomliga avbild till vilken han var skapad. När han hade syndat hade han inte längre Guds avbild eller likhet.

Resultatet av Adams synd var att han blev skild från Gud, och att vara skild från Gud var i sig själv en synd. Men hur hände allt detta?

Gud brukade bestämma saker och ting för Adam i Edens lustgård, och han målade upp den plan som han skulle följa. Men Adam började i sin synd gå sin egen väg, oberoende av Gud, och började på egen hand besluta om vad han trodde var gott och den framtid han ville ha, när han och Eva skulle bli *”som Gud, med kunskap om gott och ont”* (1 Mos 3:5). Och så började den första människan välja vänner och rådgivare åt sig själv och lyssna mer till dem än till Gud, och han började uppträda som om han vore en självständig människa som själv kunde bestämma över sitt eget liv utan att behöva Gud. Det var så han blev olydig mot Guds befallning och skildes från honom genom den synd han sedan begick.

När Kain syndade blev han också skild från Gud. Han blev rastlös och rotlös på jorden, rädd och orolig, eftersom han i sin separation från Gud blev avskild inte bara från rättfärdigheten utan också från den hjälp och trygghet som Gud hade gett. Det var därför han sade till Herren, med ord fulla av bitterhet och bedrövelse: *”i dag driver du mig bort från åkerjorden, och jag är dold för ditt ansikte”* (1 Mos 4:14).

Kanske var det samma rädsla som profeten David kände när han sade: *”Förkasta mig inte från ditt ansikte och tag inte din helige Ande ifrån mig”* (Ps. 51:13).

Uttrycket *”Hur länge skall du dölja ditt ansikte för mig?”* (Ps 13:2) beskriver en situation som är mycket lättare för människan att klara av än att bli förvisad från Guds ansikte

som Kain blev.

Sauls straff var ännu hårdare, ty ”*HERRENS Ande vek från Saul*” (1 Sam 16:14) och det sägs direkt efter detta att ”*en ond ande från HERREN plågade honom*”. I det ögonblick som Saul blev skild från Gud hamnade han i demonernas våld. Han blev som en stad utan murar, som ett hus utan skydd, ett lätt byte för demonerna.

Hur svårt är det inte när man hamnar i denna ström som leder bort från Gud!

Det börjar med olydnad mot Gud, och fortsätter med att man tvistar med honom och blir skild från honom. Guds ansikte blir dolt för människan, och Guds Ande lämnar henne. Hon drivs bort från Guds ansikte och onda andar sänker sig över henne för att plåga henne.

Men det finns ett tillstånd som är ännu värre än att vara skild från Gud, och det är om man ”*läggs på elden och bränns upp*” (Joh 15:6 och Matt 3:11), vilket sades om grenen som inte bar frukt. Detta är sannerligen ett mycket plågsamt slut för en gren som en gång var en del av vinstocken, men som nu finner sig skild från den och från de andra grenarna.

Av detta exempel ser vi alltså att synden också är att bli skild från Kyrkan.

Synd är att vara skild från de heligas gemenskap

Kyrkan är en gemenskap av heliga som lever i lydnad gentemot Gud. I Trosbekännelsen säger vi: *"Vi tror på en helig, katolsk och apostolisk Kyrka."* Även kyrkobyggnaden är en plats som är helgad till Herrens ära. Vi talar om det i psalmen när vi säger: *"helighet tillhör ditt hus"* (Ps 93:5). Och Gud säger till sitt folk: *"ditt läger måste vara heligt"* (5 Mos 23:14).

Därför skiljer sig syndaren på grund av att han syndar eller vänder ryggen åt Gud och Kyrkan genom sitt beteende eller tänkesätt från de troendes heliga gemenskap. Men även de avskiljer sig från honom. Det är syndarens handlingar som skiljer honom från de troendes skara. Hans liv har ingen likhet med deras, hans principer avviker från deras, hans beteende och sätt, hans vägar och metoder, allt detta skiljer honom från dem – andligt, tankemässigt och när det gäller livsinriktning. Även hans

talesätt och uttryck skiljer sig från de heligas språkbruk, liksom det står i Bibeln: *"ditt uttal avslöjar dig"* (Matt 26:73).

Denna separation är alltså lätt att upptäcka. Aposteln Johannes talar om detta när han säger: *"På samma sätt är det uppenbart vilka som är Guds barn och vilka som är djävulens barn: den som inte gör det rätta, är inte av Gud, ej heller den som inte älskar sin broder"* (1 Joh 3:10).

Det är en separation mellan olika typer efter deras beteende och omfattningen av deras kärlek till Gud. Det är tydlig skillnad mellan fårens egenskaper och getternas.

Tanken är att Kyrkan skall vara enad i samma tankesätt, tro och ande. Således uttrycker den som avskiljer sig från denna ställning sin personliga önskan om att ta avstånd från denna enade ande. Därigenom blir han en fara för den heliga gemenskapen, som i sin tur avskiljer honom från sina medlemmar när han genom sina egna handlingar gjort det tydligt att han har dragit sig undan. I ett sådant fall säger Bibeln: *"Driv ut ifrån er den som är ond!"* (1 Kor 5:13).

Denna avskiljning från Kyrkans sida görs för att bevara dess medlemmars helighet. När det gäller dem som vänt ryggen åt tron säger aposteln Johannes, som talade om kärlek mer än vad de övriga apostlarna gjorde: *"Om därför någon kommer till er och inte för med sig denna lära, så skall ni inte ta emot honom i ert hem eller hälsa honom välkommen. Den som välkomnar en sådan gör sig medskyldig till hans onda gärningar"* (2 Joh 1:10-11).

De heliga sammankomsterna under Gamla testamentets tid brukade också skilja bort dem som avvek från tron, och principen att vara ”utanför lägret” (4 Mos 12:15), som det kallades i Gamla testamentet, tillämpades på dessa individer.

Avskiljningen går till så här, att det som hör ihop med synden och det som är orent måste ske utanför lägret. Till exempel det som hände med Mirjam, Moses och Aarons syster, som Gud slog med spetälska som straff för att hon spred lögnen om hans profet Moses. *”I sju dagar hölls Mirjam instängd utanför lägret”* (4 Mos 12:15). Och därför brukade man ta ut offren som frambars för att sona folkets synder, och vars blod gav dem tillträde till helgedomen, för att brännas utanför lägret, så att lägret förblev heligt. *”Ty kropparna från de djur, vilkas blod översteprästen bär in i det allra heligaste som syndoffer, bränns upp utanför lägret”* (Hebr 13:11).

I Gamla testamentet var världens folk skilda från det heliga folket på grund av deras synder. Arken var också ett exempel på denna åtskillnad.

Noa, hans söner och deras hustrur som alla befann sig i arken representerade dem som vann frälsning och som stod direkt under Guds ledning.

De trolösa syndarna lämnades emellertid utanför, under dödens välde, så att vattnet svepte bort dem och utplånade dem och deras synder med dem. De hade vägrat att gå in

med Noa till livet, eftersom deras handlingar var olika hans. De hade avskilt sig från Gud som hade skapat dem för livet.

S:t Johannes, den älskade, sade om sådana människor: ***”Från oss har de utgått, men de hörde aldrig till oss. Om de hade hört till oss skulle de ha blivit kvar hos oss”*** (1 Joh 2:19). De hade avskilt sig från oss och hörde inte längre till oss. Uttrycket *”de hörde aldrig till oss”* liknar vår Herres uttryck: *”jag har aldrig känt er”* (Matt 7:23).

Se på Judas: fastän han var en av de tolv lärjungarna, skulle orden *”de hörde aldrig till oss”*, som aposteln Johannes uttalade, mycket väl kunna tillämpas på honom. Han var en av vår grupp och i folkets ögon var han också en av oss, men han var inte en av oss när det gäller hjärtat och viljan. Så han skulle inte ha varit värdig att sitta vid den sista måltiden med de övriga lärjungarna. Därför for satan in i honom när han tog emot brödstycket. Bibeln säger: *”När han hade tagit emot brödstycket, gick han genast ut”* (Joh 13:30), och genom att gå ut isolerade han sig själv från lärjungaskaran för alltid.

Paulus lärjunge Demas gick samma väg som Judas.

Han började som en av oss, som en av de första predikanterna, en av aposteln Paulus medarbetare. Aposteln nämner honom i sitt brev till kolosserna ihop med S:t Lukas läkarens namn (Kol 4:14), och han nämner honom i sitt brev till Filemon tillsammans med Markus och Aristarkus och sätter hans namn före Lukas (Fil 1:24). Men det visar sig att han

inte i sanning hörde till oss, eftersom han genom att älska världen avskilde sig från apostlarna. Därför skriver aposteln Paulus det sista ordet i tragedin om denne man: *”Ty av kärlek till den här världen har Demas övergett mig”* (2 Tim 4:10).

Demas avskilde sig själv från aposteln Paulus. Hans kärlek till världen skilde honom fullständigt från prästtjänsten. Hans namn nämndes aldrig mer i Bibeln, och inte heller nämndes han som medlem i de troendes gemenskap. Historien berättar att han fick möta ett mycket plågsamt slut. Han hade inte klarat av att bära Kristi kors i sin tjänst, och därmed hade han avskilt sig från livet i Kristus.

Synd är ofta en separation från Kristi kors.

Det är att bli skild från den trånga porten som Herren befalld oss att gå in i (Matt 7:13). Det är också att bli avskild från de prövningar som aposteln upplyste oss om när han sade: *”Vi måste gå genom många lidanden för att komma in i Guds rike”* (Apg 14:22).

Synd är kärlek till världen, till den vida porten och den breda vägen. Inget av detta går ihop med Kristi kors, om vilket aposteln Paulus skriver: *”jag är korsfäst med Kristus, och nu lever inte längre jag, utan Kristus lever i mig”* (Gal 2:20). Den som tar avstånd från korset tar avstånd från Gud och de troendes gemenskap.

Hur lätt är det inte för den som har tillåtit sig att synda och vant sig vid synden att bli skild från Kyrkan! Han skiljer sig från de heligas gemenskap och söker upp en

annan grupp med människor som accepterar hans beteende och inte klandrar honom för hans synder. Han kommer även bort från Kyrkan, från de andliga mötena, från nattvard och bikt. Han stakar ut en ny riktning för sig själv där han kan ägna sig åt sitt syndiga liv utan att bli kritiserad eller klandrad av någon. Dessutom berövar han sig också den vinning man får genom att läsa Bibeln och andlig litteratur, eftersom han inte kan praktisera de andliga övningar som de anvisar om.

Det är inte Kyrkan som avskilt sig från honom, utan han som har avskilt sig från Kyrkan. Han har dragit sig undan inifrån, i sitt hjärta och sina känslor, i det tänkesätt och den livsinriktning som han valt. Han har istället börjat älska kroppens begär, eller lusten till allt som hans ögon ser, eller stoltheten över det han har eller gör (1 Joh 2:16). Eller så har han börjat älska rikedom, liksom den unge rike mannen som drog sig undan från Kristus och gick sorgsen bort, eftersom han var mycket rik och inte var beredd att ge upp sin rikedom för att följa Jesus (Matt 19:22).